

Det navnløse oprør

i.g.

19/8/2016

Anarkismens styrke er dens udelelige program, udeleligt på grund af sin enkelthed: Intet herredømme. Jeg har ingen interesse i at gradbøje dette mål eller mit begreb om frihed, eller i at se det som en skala hvor jeg kan befinde mig nærmere eller fjernere friheden. Det har intet at gøre med en anarkistisk forståelse af frihed. Som det er blevet sagt, så er vi for frihed, ikke mere frihed. Vi er for ødelæggelsen af lænken, ikke for dens forlængelse.

Staten og magthaverne er gennem politikere og medier hurtige til at kræve at en kamp bliver forklaret på en rimelig måde, at den stiller nogle klare krav – hvoraf en del kan overtages af magthaverne og integreres i det bestående samfund i form af reformer, forbedringer og finjusteringer – og at den deles op i nogle afgrænsede felter som f.eks. økonomi, uddannelse, flygtningepolitik, etc., felter som staten har udviklet en overlegen evne til at forvalte.

Selv hvis en kamp fra begyndelsen er udelelig, altså ikke umiddelbart går at dele op i de på forhånd eksisterende kategorier, og dermed uforståelig for de som ønsker at herske over os, blot et navnløst oprør som ikke stiller nogle politisk håndterlige krav, så har staten sjældent svært ved at finde nogen som er parat til at forklare årsager og mål for en masse individer som de aldrig har mødt – arrogancen er enorm – og formulere nogle krav som kan håndteres af staten, de nuværende magthavere og de som drømmer om at erstatte dem. Venstrefløjen, fra inderst til yderst, er selvfølgelig det ultimative formeringssted for denne parasitiske og velmenende art, men det samme gælder alle former for organisationer (fagforeninger, politiske, religiøse, etc.) som snylter på de som udnyttes af kapitalisterne. Anarkister har bestemt heller ikke holdt sig for gode til dette grundlæggende politiske spil: at forsøge at repræsentere kampe, som har eller kunne have udviklet sig uden for de rammer og målsætninger som staten tilbyder, for at øge sin politiske indflydelse, det vil sige kapacitet til at forvalte masserne.

Et oprør som dannes uden for og nægter at indordne sig under de forudbestemte kategorier undgår den evige demokratiske cirkel af de udnyttedes integration i udnyttelsen, når det nægter at forklare sig overfor magthaverne og nægter at degradere sin vrede til nogle forståelige krav. Jeg skylder faktisk ikke samfundet nogen som helst forklaring på mit oprør. Det opstår af tusinde grunde som alligevel kun får kraft i et punkt: min udelelige vilje til ikke at lade nogen herske over mig. Derfor er det et navnløst oprør som ikke kan underkastes nogle organisationer eller ideologier, og som ikke kan tvinges ned i magthavernes kategorier. Det kan aldrig tilfredsstilles af reformer på det ene eller det andet område, for det er selve den ide at nogen bør forvalte mit liv som jeg gør oprør imod.

Staten formår i allerhøjeste grad at opsluge sociale kampe som har et afgrænset felt og som stiller nogle bestemte og letdefinerede krav. Det er sandt at mange kampe påbegyndes på afgrænsede felter, men det er når de stiger over sine breder og bliver undefinerbare oprør at de for alvor bliver uhåndterlige og farlige for magthaverne. Derfor er det også her at politikertyper af alle former og størrelser sætter alt ind på at få dem tilbage på det område som de har bedst styr på og hvor de ser muligheder for at udvide sin indflydelse: politikens krav og kategorier. Det bliver kun tydeligere at alle kampe som formulerer politiske krav – altså krav som måske kan opfyldes indenfor den anskuelse at vores liv kan og bør forvaltes af institutioner – kun hjælper det bestående med at leve videre og perfektionerer det sociale fængsel ved at pege på de punkter som kræver opmærksomhed inden de eksploderer.

Ja, en gang imellem har reformatorerne succes, sådan som de selv definerer det, og smeder endnu et led på lænken, gør den lidt længere, forgylder den lidt – de har jo selv været med til at lave den og det er svært ikke at være lidt stolt. I denne deltagelse, denne konstante integration, i vores egen undertrykkelse ligger demokratiets triumf. Du accepterer flertallets magt, måske i håb om selv en dag at tilhøre flertallet. Det er vigtigt for anarkister at være opmærksomme på, at mere end noget andet er dette blændværk demokratiets rolle, og inden du plaprer løs om direkte demokrati så tænk på at flertallets magt over mindretallet intet har med anarki at gøre, selv hvis hvert eneste spørgsmål kunne afgøres med hundrede procents stemmedeltagelse, fordi anarkiet ikke kan være andet end ethvert menneskes mulighed og evne til at organisere sig med dem og på den måde som det ønsker, selv hvis det tilhører en minoritet, og dannelsen af flertal og af de spørgsmål der kan stemmes om er altid en kvantitativ og fordømmende process som udjævner forskelle og individuelle præferencer og lader dem forsvinde i massen; kort sagt en politisk process. Anarkiet er den evige udforskning og fejring af vores forskelle, en bevægelse hen imod diversitet.

Under dække af det demokratiske ståhej som følger med länkens forlængelse fjerner magthaverne et led et andet sted på lænken. Herredømmet har forfinets og forbedrets på den måde at det er mere stabilt gennem de udnyttedes deltagelse og indsats. Reformatorerne har fået sin sejr og føler sig endnu tættere knyttet til lænken. At ødelægge den fremstår mere og mere vanvittigt; den er ikke længere en forhindring som påtvinges udefra, den er selve livsrammen. Imens hamrer det navnløse oprør videre på länkens svageste led med viljen til at bryde den én gang for alle.

Det Anarkistiske Bibliotek

i.g.
Det navnløse oprør
19/8/2016

benzinpaabalet.noblogs.org

da.theanarchistlibrary.org